

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

התובע;

בעניין: אחימן שמואל

נ ג ד

המרכז לגביית קנסות

הנתבע;

אגרות והוצאות

פ ס ק - ד י נ

מבוא

1. בפניי תביעה לתשלום פיצויים בסך של 150,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע.
2. הנתבע הוא גוף השייך למדינת ישראל, שהוקם על פי חוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995 (להלן: "חוק הגבייה"), כדי לעסוק בגביית חובות המגיעים למדינת ישראל.
3. ביום 18.3.2007 הפיץ הנתבע באמצעות דואר אלקטרוני, הודעה לשני בנקים, לפיה הוטל עיקול על נכסיו של התובע בגין חוב בסך 761 ₪. ההודעה נשלחה בין השאר אל בנק הפועלים, בו מתנהל חשבונו של התובע.
4. העיקול הוטל לאחר שהתובע לא שילם הוצאות משפט ושכ"ט ע"ד בסך 2,500 ₪, בהן חוייב ביום 6.2.2006 על ידי בית משפט השלום בירושלים, בגדרו של תיק ה"פ 522/98. ההוצאות נפסקו לזכותה של רשות המיסים.
5. לאחר מתן פסק הדין העבירה פרקליטות מחוז ירושלים אל הנתבע את הטיפול בגביית החוב. ביום 14.2.2006 שלח הנתבע לתובע דרישה ראשונה לתשלום החוב. ביום 18.6.2006 נשלחה לתובע דרישה חוזרת.
6. ביום 24.7.2006 שלח התובע מכתב תשובה לנתבע, ובו ביקש לעכב את הליכי הגבייה. במכתבו זה העלה התובע שתי טענות. טענתו הראשונה היתה שהנתבע אינו מוסמך לגבות

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

עבור מדינת ישראל הוצאות משפט הנפסקות בהליך אזרחי, אלא אך ורק קנסות ואגרות משפט. טענתו השניה היתה טענת קיזוז, שכן רשות המיסים חוייבה בהליכים קודמים, בגדרו של תיק ה"פ 568/05 בבית משפט השלום בירושלים, לשלם לתובע הוצאות משפט שסכומן הכולל עולה על הסכום אותו חוייב לשלם לרשות המיסים: ביום 7.11.2005 נפסקו לזכותו הוצאות בסך 350 ₪; ביום 12.12.2005 נפסקו לזכותו הוצאות בסך של 200 ₪; ביום 3.1.2006 נפסקו לזכותו הוצאות בסך 1,500 ₪ בצירוף מע"מ ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 8.3.2005, ובנוסף חוייבה רשות המיסים לשלם לתובע הוצאות בסך 600 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 15.7.1999 בגין הוצאות שקבעה ועדת ערר. אין חולק כי רשות המיסים לא שילמה לתובע עד עצם היום הזה את ההוצאות שנפסקו לחובתה (ראה ס' 39 לסיכומי הנתבע).

7. ביום 22.8.2006 שלח הנתבע מכתב לתובע, ובו ביקש מהתובע ליצור קשר טלפוני עם גב' איריס פדרו, מנהלת מדור הוצאות אצל הנתבע, כדי לברר אפשרות לקיזוז החובות. המכתב לא הגיע משום מה לידיו של התובע, אך הוא מעיד על כך שהנתבע ידע היטב שעומדת לתובע טענת קיזוז לגיטימית.

8. ביום 28.11.2006 הגיע התובע למשרדי הנתבע כדי לברר את הענין. אז נאמר לו כי הפרקליטות הנחתה את הנתבע שלא לבצע את הקיזוז המבוקש על ידי התובע משום שאין אפשרות טכנית לבצע קיזוז כזה. עובדת הנתבע, גב' ליאת מזרחי, מסרה לתובע שובר לתשלום חובו עד ליום 28.12.2006, והובהר לו בעל פה כי אם לא ישלם את החוב, יימשכו הליכי הגביה נגדו.

9. משלא שילם התובע את חובו, נשלחה הודעת העיקול נשוא התביעה.

10. השאלות הטעונויות הכרעה הן השאלות הבאות: האם הנתבע מוסמך על פי דין לגבות הוצאות שנפסקו לטובת המדינה בהליך אזרחי; האם עומדת לנתבע הגנה מפני תביעת לשון הרע; אם לא עומדת לנתבע הגנה, מהו סכום הפיצוי שיש לפסוק לתובע.

נדון בשאלות אלה כסדרן.

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

האם הנתבע מוסמך לגבות הוצאות שנפסקו לטובת המדינה בהליך אזרחי

11. התובע טוען כי הנתבע כלל איננו מוסמך לגבות הוצאות משפט הנפסקות לזכות המדינה בהליך אזרחי. לדבריו, חוק הגבייה מאפשר גביית הוצאות שנפסקו לטובת אוצר המדינה, ואילו כאן עסקינן בשכ"ט עו"ד שנפסק לזכות המדינה כבעלת דין בהליך אזרחי. לדידו, הביטוי "אוצר המדינה" מלמד כי הכוונה היא לגבייה בגין הליכים פליליים, ולא בגין הליכים אזרחיים.

אינני מקבל טענה זו של התובע.

ס' 1 לחוק הגבייה מגדיר מהם החובות שאותם ניתן לגבות על פיו. בין שאר החלופות, נקבע בס' 1(8) לחוק הגבייה כי חוב הוא גם:

"הוצאות שפסק בית משפט או גוף המוסמך להטיל על פי דין קנס אזרחי או עיצום כספי לטובת אוצר המדינה או קרן; והכל לרבות הפרשי הצמדה וריבית, ותוספת פיגורים, שנוספו לכל אחד מהסכומים האמורים על פי דין, ולמעט חוב המשולם לרשות מקומית";

אין למצוא בס' 1(8) לחוק הגבייה כל בסיס לאבחנה שמבחין התובע בין הליכים אזרחיים לבין הליכים פליליים. נהפוך הוא: הביטוי **"הוצאות"** הוא ביטוי אופייני להליכים אזרחיים דווקא, שכן בהליך פלילי לא נהוג בדרך כלל לפסוק הוצאות לזכות המדינה. ברור גם כי הביטוי **"הוצאות"** כולל בחובו גם חיוב בשכ"ט עו"ד לזכות המדינה, שהרי לא יעלה על הדעת להבחין בין מנגנון הגבייה של הוצאות משפט לבין מנגנון הגבייה של שכ"ט עו"ד, באופן שהוצאות משפט לטובת המדינה תגבינה באמצעות הנתבע, ואילו שכ"ט עו"ד לטובת המדינה ייגבה באמצעות לשכת ההוצאה לפועל.

אין כל הגיון לייחס למונח **"אוצר המדינה"** את המשמעות שמציע התובע בסיכומיו. ביטוי זה נעדר כל קונוטציה של משפט פלילי, והוא חל גם במקרה של פסיקת הוצאות ושכ"ט עו"ד בהליך אזרחי, שהרי הוצאות כאלה משולמות לאוצר המדינה, ולא לכיסו הפרטי של המשרד הממשלתי שלטובתו נפסקו.

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

הפירוש המוצע על ידי התובע לסעיף 1(8) לחוק הגבייה, לא רק שאינו מתחייב מלשונו של החוק, אלא שהוא גם עומד בניגוד לתכליתו: מדובר בחוק שנועד להקנות למדינה כלי גבייה ייחודי בגין כל סכום המגיע לה, בין שמדובר בהליכים פליליים ובין שמדובר בהליכים אזרחיים.

12. סיכומי של דבר, הנתבע מוסמך לגבות עבור המדינה הן הוצאות משפט והן שכ"ט עו"ד שנפסקים לזכותה בהליכים אזרחיים.

האם עומדת לנתבע הגנה מפני תביעת לשון הרע?

13. הנתבע טוען כי עומדת לו הגנה מפני תביעת לשון הרע, שכן הודעת העיקול היתה פרסום מותר לפי ס' 13(9) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), וכן עומדת לו הגנת תום הלב לפי ס' 15(1), 15(2) ו-15(3) לחוק איסור לשון הרע. הנתבע מוסיף וטוען כי התובע לא היה רשאי לקזז את חובה של רשות המיסים כלפיו, כנגד החוב שבגיניו נשלחה הודעת העיקול, גם משום שמבחינה טכנית, הנתבע איננו מסוגל לבצע קיזוז שכזה וגם משום שמבחינה מהותית, ההוצאות שנפסקו לזכותו של התובע היו כנגד רשות המיסים, ולא כנגד הנתבע.

14. ראוי לציין כי הנתבע אינו חולק על העובדה שההודעה ששלח לבנק של התובע מהווה פרסום של לשון הרע, ולכן אין צורך לדון בשאלה זו. יחד עם זאת, למעלה מן הצורך אציין כי ברור שאכן מדובר בפרסום לשון הרע, שכן ההודעה הציגה את הנתבע כאדם שלא שילם חוב כלשהו למדינה באופן שלא היה מנוס אלא להטיל עיקול על רכושו.

15. אין בידי לקבל את טענת הנתבע בקשר לסוגיית הקיזוז.

זכותו של התובע לקזז את חובו מול רשות המיסים כנגד חובה של רשות המיסים כלפיו היא זכות מהותית, המעוגנת היטב בהוראות ס' 53(א) לחוק החוזים (חלק כללי) התשל"ג-1973 (להלן: "חוק החוזים").

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

סעיף זה קובע:

"חיובים כספיים שצדדים חבים זה לזה מתוך עסקה אחת והגיע המועד לקיומם, ניתנים לקיזוז בהודעה של צד אחד למשנהו; והוא הדין בחיובים כספיים שלא מתוך עסקה אחת, אם הם חיובים קצובים."

אכן, במקרה דנן מקור החיובים ההדדיים אינו חוזי, אלא הוא תולדה של החלטות שיפוטיות, אך סעיף 61(ב) לחוק החוזים קובע כי:

"הוראות חוק זה יחולו, ככל שהדבר מתאים לענין בשינויים המחוייבים, גם על פעולות משפטיות שאינן בבחינת חוזה ועל חיובים שאינם נובעים מחוזה."

על כן, הוראת הקיזוז המעוגנת בס' 53(א) לחוק החוזים, חלה גם על חיובים שהם תולדה של החלטות שיפוטיות, כמו בעניננו.

במקרה דנן, הגם שמדובר בחיובים שמקורם בהחלטות שיפוטיות בתיקים נפרדים, מדובר בחיובים קצובים, ולכן ניתן לקזזם זה כנגד זה.

16. גב' איריס פדרו, מי ששימשה בשעתו בתפקיד מנהלת מדור הוצאות אצל הנתבע, הסבירה בעדותה כי מבחינה טכנית לנתבע אין אפשרות לבצע פעולת קיזוז.

סבורני, כי השאלה האם הנתבע ערוך מבחינה טכנית לרשום בספריו את פעולת הקיזוז אינה מעלה או מורידה, שכן קושי טכני ליישם הוראת חוק, אינו פוטר את הנתבע מהוראות מהותיות של אותו חוק, ובעניננו, הוראות של חוק החוזים. אינני מקבל את טענת הנתבע לפיה בשל קושי טכני זה, חל הסייג להוראת ס' 61(ב) לחוק החוזים, קרי, שהוראות חוק החוזים אינן מתאימות לענין נשוא התביעה. הסייג נועד לחול כאשר ישנה אי התאמה עניינית ביישום הוראות חוק החוזים לגבי מצבים מסויימים, ולא במקרה שבו בעל דין מתקשה ליישם את החוק מסיבות טכניות הקשורות בו עצמו, כמו במקרה דנן. בסופו של דבר, כל שנדרש מהנתבע לעשות בעניננו הוא להמנע ממשלוח הודעת עיקול, בין אם הוא מסוגל רשום בספריו את פעולת הקיזוז ובין אם לאו. הנתבע הינו גוף המופעל על

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

ידי בני אדם, ואינו אמור לפעול כמתקן אוטומטי ללא מגע יד אדם, ולכן לא מקובלת עליי הטענה כי היתה זו גזירה משמיים לשלוח את הודעת העיקול גם כאשר החוב כבר איננו קיים.

ודוק: אין המדובר בקיזוז חוב של הנתבע כלפי משרד ממשלתי אחד, כנגד זכות של הנתבע מול משרד ממשלתי אחר, אלא בקיזוז חוב מול אותו גורם ממש: רשות המיסים. גם אם היה מדובר במשרדים ממשלתיים שונים, לא היה בכך כדי לגרוע מזכות הקיזוז הנתונה לתובע, שכן משרדי הממשלה כולם באים תחת כנפיה של מדינת ישראל, כאישיות משפטית אחת, וקל וחומר שכך הוא הדבר כאשר מדובר באותו משרד ממשלתי ממש.

17. יש לדחות את טענת הנתבע לפיה לא ניתן לקזז נגדו חובות שחייבת רשות המיסים, משום שהוא גוף נפרד. הנתבע איננו בעל חובם של החייבים כלפיהם הוא פועל, אלא הוא משמש אך ורק כזרוע הגבייה מטעמה של מדינת ישראל. אין הוא גובה כספים עבור עצמו, אלא הוא גובה כספים עבור מדינת ישראל. על כן, טענת קיזוז שיש לחייב נגד מדינת ישראל, יפה גם כלפי הנתבע.

18. כידוע, תרופת הקיזוז היא סעד עצמי, שהנושה רשאי להפעילו באופן חד צדדי, בלא צורך בהסכמתו של הצד שכנגד. ראה ע"א 2703/98 אברהם גינדי בע"מ (בפירוק) נ' אנה שפיגלר, פ"ד נה(1), 369, 383-384 (1999):

"זכות הקיזוז היא אמצעי לפרעון חובות בדרך של "סעד עצמי" (מ' מאוטנר, "קיזוז", דיני חיובים - חלק כללי, בעריכת ד' פרידמן, 462, בעמ' 468).

על כן, מרגע שהופעלה כדין זכות הקיזוז, נפרע מאליו החוב שקוזז, בין אם ניתנה על כך הסכמת הצד שכנגד ובין אם לאו. ממילא, ברגע בו הודיע התובע לנתבע על קיזוז חובו, פקע חובו ונעלם כלא היה, גם אם הנתבע לא רשם את פעולת הקיזוז בספריו משום שמבחינה טכנית, לא נמצאה הדרך לכך.

19. הנתבע טוען כי עומדת לו הגנת ס' 13(9) לחוק איסור לשון הרע, החלה על "פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור";

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

אינני מקבל טענה זו. הנתבע חייב על פי דין לשלוח הודעות עיקול בגין חובות. אין הוא חייב, וגם אין הוא רשאי, לשלוח הודעות עיקול בגין חובות שידוע לו כי כבר נפרעו, כפי שעשה במקרה דנן.

20. הנתבע טוען כי עומדת לו הגנת תום הלב לפי ס' 15 (1), 15 (2) ו- 15 (3) לחוק איסור לשון הרע, הקובעים:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:
(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע, או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;
(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;
(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;"

אין בידי לקבל טענות אלה. טעמו של דבר הוא שבטרם באים לבחון את חלופותיו השונות של ס' 15 לחוק איסור לשון הרע, צריך הנתבע להוכיח כי פעל בתום לב. במקרה דנן, לא עלה בידי הנתבע להוכיח כי פעל בתום לב, ולמעשה, ניתן לקבוע באופן פוזיטיבי כי הנתבע פעל בחוסר תום לב. אין המדובר בבעל דין נבער מדעת, שאינו מבין את המצב החוקי ולא שמע מימיו על טענת קיזוז. מדובר הלכה למעשה במדינת ישראל, שמקבלת ייעוץ משפטי מפרקליטות המדינה וחזקה עליה שהיא מכירה את הדין ומבינה את המצב המשפטי לאשורו. נורמות ההתנהגות המצופות ממדינת ישראל עולות על נורמות ההתנהגות שניתן אולי להשלים עימן בלית ברירה לגבי בעלי דין רגילים. לפיכך, מידת תום הלב הנדרשת ממדינת ישראל עולה על זו הנדרשת מבעל דין רגיל. ראה בג"צ 4422/92 עפרן נ' מינהל מקרקע ישראל, פ"ד מז(3) 853, 860:

"...חובתה של הרשות המינהלית לנהוג בתום-לב בהתקשרויותיה החוזיות נגזרת הן מן המשפט האזרחי, המטיל חובת תום-לב על כל מתקשר, והן מן המשפט הציבורי, המחייב רשות ציבורית לנהוג בהגינות וביושר כלפי אזרחיה בכל מגעיה עמם. ואולם

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

חובת ההגינות המינהלית - שיסודה במעמדה של הרשות כנאמנה כלפי הציבור - מחמירה יותר מחובת תום הלב הנדרשת מן הפרט. המידה המחמירה חלה בין אם פועלת הרשות בתחום המשפט האזרחי ובין אם פועלת היא בתחום המשפט הציבורי..."

ראה גם ע"א 3979/01 בניני ישקו ומקרקעין בע"מ נ' מינהל מקרקעי ישראל, פ"ד נז(5) 431, 423.

מכל מקום, גם אם היה מדובר בבעל דין רגיל, לא היתה עומדת לו הגנת תום הלב, משום שהנתבע פעל ביודעין ובכוונה תחילה בניגוד להוראות חוק החוזים, בבחינת "אני ואפסי עוד", תוך ניצול לרעה של כח השררה השמור לנתבע. הנתבע ידע היטב שהתובע קיזז את חובו לרשות המיסים, שכן האפשרות לקזז את החובות ההדדיים אף הועלתה על ידי הנתבע עצמו, במכתב ששלח לתובע ביום 22.8.2006.

21. גם אם הייתי מוכן להניח כי הנתבע פעל בתום לב, לא מתקיימת במקרה דנן אף לא אחת מבין שלוש החלופות של סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע: ס' 15(1) לא חל, משום שהנתבע ידע היטב על קיומו של הנפגע, שהרי הוא שלח הודעת עיקול המתייחסת לנפגע; ס' 15(2) לא חל, שכן לא היתה מוטלת על הנתבע כל חובה חוקית לשלוח הודעת עיקול בגין חוב שאיננו קיים; סעיף 15(3) לא חל, שכן הפרסום לא נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנתבע, הואיל ואין לו ענין אישי כשר לגבות חובות שכבר סולקו על דרך הקיזוז.

22. על כן, הנתבע פרסם לשון הרע ביחס לתובע, ואין בפיו הגנה ראויה. ממילא זכאי התובע לפיצוי בגין פרסום לשון הרע.

מהו הפיצוי הראוי בנסיבות הענין

23. התובע עותר לקבלת פיצוי בסך 150,000 ₪. לדבריו, על מנת לכמת את נזקו הוא שאל את עצמו כמה היה מוכן לשלם כדי שלא יוצג ברבים כמי שאינו פורע את חובותיו, והגיע למסקנה כי היה מוכן לשלם 200,000 ₪ לשם כך. מכאן שלדידו זהו הנזק שנגרם לו, אך משיקולי אגרה הוא העמיד את סכום התביעה על סך של 150,000 ₪.

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

אינני מקבל טיעון זה של התובע. מעבר לכך שלא זה המבחן לצורך כימוי נזק בגין פרסום לשון הרע, הרי שמדובר בטיעון הנגוע בחוסר כנות, שהרי התובע יכול היה למנוע מעצמו את הפרסום הפוגע לו נכנע לדרישות הנתבע ושילם לו סך של 761 ₪ בלבד. משמע, לא רק שהתובע לא היה מוכן לשלם סך של 200,000 ₪ כדי למנוע את הפרסום, אלא שאפילו תשלום סכום זעום של 761 ₪ לא היה מקובל עליו.

24. התובע לא הוכיח כי נגרם לו נזק בעין בגין פרסום לשון הרע נגדו. ההשערות שהעלה בתצהירו בענין זה הן השערות בעלמא, שלא הוכחו כלל. עם זאת, לפי ס' 7א' לחוק איסור לשון הרע, בית המשפט רשאי לחייב את הנתבע לשלם לתובע פיצוי שלא יעלה על 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק.

25. הנתבע טוען כי אין מקום לפסוק פיצוי כלשהו לתובע שכן לא נהג כאדם סביר. לדידו של הנתבע, "האדם הסביר ... לא היה יוצא למלחמת חורמה אל מול המדינה בגין חוב בסכום של 761 ₪, כאשר ברור לו שהמדינה עומדת על גביית החוב ומתרה בו כי תפעל לשם גביית החוב באמצעים העומדים לרשותה, אלא משלם סכום זה ... וכך מונע מעצמו את אי הנעימות לה הוא טוען היום ..." (ס' 54 לסיכומי הנתבע).

אינני מקבל טיעון זה של הנתבע, שבעיני הוא במידה רבה טיעון מקומם. נניח לרגע כי שמעון מודיע לראובן כי אם זה האחרון לא ישלם לו סך של 100 ₪, בכוונתו להפיץ ברבים מכתב לפיו ראובן אינו נוהג לפרוע את חובותיו. ראובן, שאינו חייב דבר לשמעון, מסרב להכנע לתכתיבו הבלתי מוצדק של שמעון. בעקבות כך מממש שמעון את איומו ומפיץ ברבים את מכתב הדיבה נגד ראובן. זה מגיש תביעה בגין פרסום לשון הרע נגד שמעון. היעלה על הדעת כי בנסיבות אלה תידחה תביעתו של ראובן, רק משום שלא שילם לשמעון סך של 100 ₪ כדי להשתיקו? אכן, כאשר מדובר בדרישה של המדינה לתשלום חוב, ולנוכח העובדה שלרשות המדינה עומד מנגנון גבייה יעיל ורב עוצמה, האדם הסביר ייכנע לדרישתה של המדינה כדי למנוע מעצמו את עגמת הנפש הכרוכה בעימות מול המדינה, אך אין כל סיבה למנוע פיצוי ממי שעומד על זכויותיו החוקיות ומסרב להכנע לתכתיב בלתי חוקי. אינני מקבל את טענתו של הנתבע לפיה בנסיבות אלה, עמידתו של התובע על טענת הקיזוז היא עמידה על זכות שלא בתום לב. חוסר תום הלב רובץ במקרה דנן לפתחה של המדינה, ולא לפתחו של התובע.

ב ת י ה מ ש פ ט

א 025746/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 18/01/2009

לפני: כבוד השופט חגי ברנר

26. יחד עם זאת, אינני סבור כי יש הצדקה לפסוק פיצוי בסך של 50,000 ₪, שכן בסופו של דבר, הנזק שנגרם לתובע מחמת פרסום לשון הרע נגדו, אם נגרם לו נזק בכלל, לא היה משמעותי. הפרסום הופץ לשני בנקים, ולא לציבור הרחב. בסקאלת החומרה של הפרסומים הפוגעניים, פרסום בדבר הטלת עיקול על ידי הנתבע אין פגיעתו רעה במיוחד. גם העובדה שהעיקול התייחס לחוב זעום של 761 ₪ בלבד, הקטינה את פוטנציאל הפגיעה בתובע.

לפיכך, בשים לב לכלל נסיבות הענין, יש להעמיד את הפיצוי לתובע בגין פרסום לשון הרע על ידי הנתבע על סך של 25,000 ₪.

27. אשר על כן, אני מחייב את הנתבע לשלם לתובע פיצויים בסך 25,000 ₪. בנוסף ישלם הנתבע לתובע הוצאות משפט בסך 2,000 ₪. התובע ייצג את עצמו בתביעה שבפניי ולא שכר שירותיו של עו"ד, ולכן אין מקום לפסוק לזכותו שכ"ט עו"ד.

28. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ב בטבת, תשס"ט (18 בינואר 2009), בהעדר הצדדים הנ"ל.

חגי ברנר, שופט